

Arrest

nr. 48 017 van 13 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN STEENBERGHE loco advocaat S. BUYSSE en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift van 6 april 2010 zijn beroep te verwijzen naar de algemene vergadering, omdat hij vaststelt *“dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoeker meent dat hij recht dient te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en verzoekt derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U verklaarde dat u problemen ondervond omdat men uw broer B. (...) zocht. U verliet uw land van herkomst half december 2007 en u vroeg op 21 december 2007 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen nam op 10 april 2008 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw recente herkomst werd getwijfeld. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar de beslissing werd bevestigd op 1 oktober 2008. U keerde niet terug en op 13 oktober 2008 diende u voor de tweede maal een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten met een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag op 5 november 2008. Opnieuw keerde u niet terug naar uw land van herkomst en op 4 augustus 2009 diende u voor de derde maal een asielaanvraag in. U verklaarde dat u bleef bij de verklaringen die u aflegde in uw eerste asielaanvraag. Als nieuwe elementen voor uw derde asielaanvraag legde u een kopie van het binnenlands paspoort van uw moeder, een fax met een getuigenis van bureu, een fax van een gezinssamenstelling, een bewijs van de militaire dienstplicht, een schoolattest, een lijst met recente rapporten en een brief van uw psychiater voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver

criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Eerst en vooral dient er op gewezen te worden dat u op 10 april 2008 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire omdat er aan uw recente herkomst werd getwijfeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 1 oktober 2008 deze beslissing. Uw tweede asielaanvraag werd op 5 november 2008 afgesloten met een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Als nieuwe elementen voor uw derde asielaanvraag legde u een kopie van het binnenlands paspoort van uw moeder, een fax met een getuigenis van burens, een fax van een gezinssamenstelling, een bewijs van de militaire dienstplicht, een schoolattest, een lijst met recente rapporten en een brief van uw psychiater voor.

Wat betreft de fax van uw gezinssamenstelling dient opgemerkt te worden dat eerst en vooral het een fax betreft waarvan de bewijswaarde zeer gering is. Verder moet geconcludeerd worden dat de gezinssamenstelling niet aantoonde dat u tussen 2004 en 2007 verbleef op uw thuisadres. De fax afgeleverd op 27 november 2008 geeft enkel aan wie de personen zijn binnen het gezin waar u van afkomstig bent en in welk jaar deze personen zijn geboren. Bovendien moet vastgesteld worden dat op de fax van de gezinssamenstelling uw domicilieadres genoteerd staat, terwijl u tijdens uw eerste asielprocedure beweerde dat u ondergedoken leefde bij uw tante in Chernoreche. Bijgevolg wijzigd dit document de conclusie vastgesteld in uw eerste asielaanvraag niet.

Over de fax met de getuigenissen van de burens dient hetzelfde opgemerkt te worden. Opnieuw betreft het een fax waarvan de bewijswaarde zeer gering is. Bovendien gaf u aan niet eens te weten wat in dit document stond, gezien u het niet had gelezen. U kon niet aangeven wie het document had bekomen, noch waarom dit document was opgesteld (CGVS 29/01/2010 p. 5). Verder moet opgemerkt worden dat het een getuigenis betreft van burens, privé personen, op vraag van iemand. Bovendien vermeldt deze fax dat u woonachtig was tussen 2004 en 2007 in het dorp Gekhi, Sportivnaja 1, terwijl u echter beweerde dat u in die periode ondergedoken leefde bij u tante in Chernoreche (zie eerste asielprocedure). Gezien uw gebrek aan kennis over het document, gezien het een fax betreft en gezien uw eigen verklaringen de getuigenissen tegenspreken, slaagt ook dit document er niet in om de appreciatie van uw eerste asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

Het bewijs van uw militaire dienstplicht kan evenmin de beslissing van uw eerste asielaanvraag in positieve zin veranderen. Uit het document blijkt enkel dat u dienstplichtig was vanaf 28 februari 2003 en dat het document werd afgeleverd op 10 oktober 2007. U gaf aan dat het document werd afgehaald door uw achterneef en dat u niet meer wist wanneer u het document had ontvangen (CGVS 29/01/2010 p. 6). Vastgesteld moet worden dat ook dit document op geen enkele manier uw verblijf tussen 2004 en 2007 in Tsjetsjenië zou kunnen aantonen.

De fax van het binnenlands paspoort van uw moeder wijzigd evenmin iets aan de beslissing genomen in uw eerste asielaanvraag. U gaf bovendien aan dat u met deze fax niets wou bewijzen, enkel dat u het document bij uw broer was en u wou aantonen dat het uw moeder betreft (CGVS 29/01/2010 p.5). Met het attest dat u Nederlands leert, wou u aantonen dat u zich aan het integreren bent. Beide documenten tonen uw recente herkomst uit Tsjetsjenië op geen enkele wijze aan. De lijst met recente rapporten en websites over Tsjetsjenië toont evenmin uw recente herkomst, noch een persoonlijke vervolging volgens de Conventie van Genève aan. Voor wat betreft de brief van psychiater Derboven gericht aan uw advocaat, kunnen we begrip opbrengen voor eventuele moeilijkheden die u zou hebben. Echter moet opgemerkt worden dat dit schrijven verwijst naar een uitgebreid medisch verslag van 12 oktober 2009 dat niet bij onze diensten bekend is. Verder bevat de brief enkel theoretische noties in verband met traumatische stress en geheugenmoeilijkheden. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de door u vermelde geheugenstoornissen, mogelijks op basis van trauma, niet werden vermeld tijdens uw vorige asielaanvragen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de

situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker roept in een enig middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroept verzoeker zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM en meent hij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst verzoeker erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoeker werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoeker vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van de Conventie van Genève. Verzoeker staft dit aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad wijst erop dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Waar uit verzoekers betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of

executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoeker zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.7.1. Verzoeker kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielverzoek onder meer om onderstaande redenen.

Verzoeker is ervan overtuigd dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij spreekt niet alleen uit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring, maar ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Verzoeker stelt dat het Cedoca-document correct is maar totaal verkeerd geïnterpreteerd en de conclusie onjuist is. Verzoeker verwijst dan ook naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal, m.n. "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. "*Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien*" van 7 april 2009, en geeft uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. Ten slotte verwijst verzoeker nog naar enkele "*passages, het zijn wijze woorden*

3.2.7.2. De Raad wijst verzoeker erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten, de ‘algemene situatie’ in zijn land van herkomst en een algemene omschrijving van de situatie van behandeling van Tsjetsjeense asiëldossiers, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

3.2.8.1. Verzoeker betoogt verder dat hij een omstandig relaas gegeven heeft omtrent het gebeurde en derhalve voldaan heeft aan de bewijslast. Verzoeker stelt dat ook het volgende opgemerkt kan worden in antwoord op de motivering van verwerende partij:

Ten eerste betoogt verzoeker met betrekking tot zijn gezinssamenstelling dat hij sedert zijn geboorte tot op heden ingeschreven is in Gekhi. De feitelijke plaats toen hij ondergedoken was, was bij zijn tante en dit sedert 2004 tot 2007, wat betekent dat hij bij zijn tante geen aanvraag deed tot inschrijving.

Met betrekking tot de fax met getuigenissen van de bureaus, betoogt verzoeker dat er vermeld staat dat hij werkelijk in Gekhi gedomicilieerd is.

Ten derde volhardt verzoeker dat zijn document aangaande zijn militaire plicht ter staving geldt van zijn verblijf in zijn land van herkomst voor de periode ‘sedert 2007 tot 2007’ (sic).

Verzoeker verwijst tevens naar zijn binnenlands paspoort waarop een domiciliestempel aanwezig is. Ter staving van zijn inschrijving. Er zijn, zo stelt verzoeker, geen andere stempels aanwezig waarmee bewezen geacht mag zijn dat hij zich ergens anders op het grondgebied van de Russische Federatie liet inschrijven.

Ten slotte dient ten eerste opgemerkt te worden dat hij tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal wel een melding gemaakt heeft van geheugenstoornis, en ten tweede dat wat het attest van dokter Derboven betreft, dient te worden opgemerkt dat het uitgebreide medische getuigenschrift reeds overgemaakt werd aan de Dienst Vreemdelingenzaken bij het indienen van een regularisatieaanvraag conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.2.8.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker zich bij het indienen van zijn derde asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als deze die aan de basis lagen van de eerste asielaanvraag, met name het feit dat hij problemen kreeg omwille van de rebellenactiviteiten van zijn oudste broer B. die sedert 2002 spoorloos verdween.

Verzoeker legt ter staving van zijn derde asielaanvraag verschillende documenten voor, met name een kopie van het binnenlands paspoort van zijn moeder, een fax met een getuigenis van bureaus, een fax van een gezinssamenstelling, een bewijs van de militaire dienstplicht, een schoolattest, een lijst met recente rapporten en een brief van zijn psychiater.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2008 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat verzoeker er niet in slaagde zijn recente herkomst uit Tsjetsjenië aan te tonen, gelet op het gebrek aan bewijsstukken hieromtrent, evenals op grond van zijn gebrekkige kennis van zijn plaats van afkomst en zijn vage verklaringen omtrent de door hem ondervonden problemen waardoor er geen geloof kon worden gehecht aan het door hem voorgehouden asiërelaas.

Het beroep tegen voormelde bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 16.852 van 1 oktober 2008 bevestigd.

Inzake verzoekers tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag genomen op datum van 5 november 2008.

Verzoeker poogt door het bijbrengen van nieuwe stukken, die allen worden vermeld en besproken in de onderhavige bestreden beslissing, zijn initieel voorgehouden asiërelaas te reactiveren en de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of

een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

3.2.8.2.2. De Raad stelt vast dat waar verzoeker met betrekking tot zijn gezinssamenstelling betoogt dat hij tot op heden ingeschreven is in Gekhi en dat de feitelijke plaats toen hij ondergedoken was, bij zijn tante was en dit sedert 2004 tot 2007, wat betekent dat hij bij zijn tante geen aanvraag deed tot inschrijving, desbetreffend document van gezinssamenstelling een fax betreft waardoor aan dit document geen bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat een fax-kopie gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kan worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Desbetreffend document kan derhalve verzoekers bewering als zijnde gedomicilieerd in Gekhi en ondergedoken bij zijn tante van 2004 tot 2007 niet staven.

Waar verzoeker betoogt dat de fax met getuigenissen, getuigenissen van de burens betreft en erin vermeld staat dat hij werkelijk in Gekhi gedomicilieerd is, merkt de Raad wederom op dat dit een fax betreft waardoor er aan dit document evenmin bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze aldus gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kan worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Desbetreffend document spreekt daarenboven verzoekers verklaring dat hij van 2004 tot 2007 ondergedoken leefde bij zijn tante tegen, vaststelling welke door de verwerende partij reeds in de bestreden beslissing werd gedaan, en welke verzoeker ongemoeid laat – evenals de motivering betreffende verzoekers gebrek aan kennis over het document – waardoor deze als niet betwist en vaststaand worden beschouwd, en welke aldus verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers recente verblijf in zijn land van herkomst.

Verder merkt de Raad op dat verzoekers bovenvermelde verklaringen niet meer zijn dan loutere beweringen welke verzoeker dient te staven aan de hand van concrete elementen, waar hij aldus gelet op het voorgaande niet in slaagt.

Waar verzoeker inzake het bewijs van militaire dienstplicht volhardt in zijn stelling dat deze geldt ter staving van zijn verblijf in zijn land van herkomst tot 2007, merkt de Raad op dat dit een loutere herhaling betreft van eerdere verklaringen, hetgeen echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar hij in gebreke blijft.

Betreffende verzoekers verwijzing naar zijn intern paspoort, merkt de Raad op dat dit document reeds beoordeeld werd bij verzoekers eerste asielaanvraag, met name als volgt: *“U legde ter staving van uw asielrelaas enkel uw Russisch paspoort voor, waarmee u weliswaar uw familieband met uw broer R.(...) aantoonde, die reeds erkend werd als vluchteling in België en die voor zijn asielrelaas dezelfde problemen aanhaalde als u, maar waaruit verder niet blijkt dat u in de periode van 2004 tot 2007 in Tsjetsjenië verbleef. De gegevens in dit document betreffen enkel de uitgifte van het document in 2004, uw registratie sinds 2001 in Gekhi en de uitgifte van een internationaal paspoort in november 2007. Dit laatste kan echter niet als concreet bewijs aangehaald worden van uw verblijf in Tsjetsjenië aangezien u expliciet verklaarde dat uw neef dit internationaal paspoort voor u regelde.”*

Gelet op deze eerdere beoordeling, verwijst de Raad naar hetgeen hierboven reeds gesteld werd sub 3.2.8.2.1.. Immers is de Raad niet bevoegd opnieuw te oordelen over elementen die reeds als vaststaand beschouwd moeten worden, zoals in casu het geval is. Derhalve kan op dit onderdeel van verzoekers argumentatie niet worden ingegaan.

Betreffende verzoekers voorgehouden geheugenstoornissen merkt de Raad op dat waar verzoeker verwijst naar het uitgebreide medisch getuigschrift van dokter Derboven, het uitgebreid medisch verslag zich niet in het administratief dossier bevindt, en het door verzoeker evenmin bij het verzoekschrift werd gevoegd, dan wel tijdens de terechtzitting aan de Raad werd overgemaakt, zodat verzoeker nalaat aan te tonen dat er sprake is van een aantasting van zijn cognitief geheugen. De motivering van verwerende partij dat de aan het administratief dossier toegevoegde brief van psychiater Dr. Derboven enkel theoretische noties in verband met traumatische stress en geheugenmoeilijkheden bevat wordt door verzoeker ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd. Verder wijst de Raad erop dat dit document niet is gesteld in de taal van de rechtspleging en niet is vergezeld van een

voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling dit document niet in overweging. Het feit dat dit stuk reeds voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgegeven laat deze procedurebepaling onverlet.

Gelet op het voorgaande weet verzoeker de vastgestelde onmogelijkheid om zijn recente verblijfplaats voor zijn asielaanvraag vast te stellen en de daaruit voortvloeiende ongeloofwaardigheid van het door hem voorgehouden asielrelaas niet te herstellen, hetgeen verhindert hem bij toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen.

3.2.9. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijf formule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoeker tevens stelt dat de verwerende partij vergeet naar het journaal te kijken en zich enkel baseert op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug, wijst de Raad verzoeker er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Waar verzoeker dan ook stelt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt achterhaald is, komt het aan verzoeker toe om deze informatie aan de hand van concrete gegevens te weerleggen. Verzoeker brengt evenwel geen informatie bij waarmee hij aantoonde dat de informatie door het Commissariaat-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier, stuk 15, "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 16 juli 2009) niet correct zou zijn. Verzoekers argument dat de verwerende partij haar bronnen niet actueel zijn, mist daarenboven feitelijke grondslag. Immers dateert een groot deel van de informatie van de maanden april- mei- juni 2009.

Verzoeker brengt geen concrete informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken, zodat hij er niet in slaagt desbetreffende motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie van de Tsjetsjenen in de noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit diverse internationale rapporten, mediaberichtgeving en internetartikels, maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: "*Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is*" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoeker met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – wat door de verwerende

partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aan toont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “*Subject Related Briefing*” betreffende de “*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*” van 16 juli 2009 (administratief dossier, stuk 15) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggrijping van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoeker door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.10. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 15) en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 29 januari 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen.

3.2.13. Om voormelde redenen kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT